

Reglen blive højere bestattet end den, der ikke driver en saadan Næring. Enhver Næring kræver jo større eller mindre Lokaler, og det er allerede fremhævet, hvorledes der inden for de næringsdrivendes Lokaler vil være en saadan Forfæl, at Staten ogsaa for dem vil faa en overordentlig Uligelighed.

En Hovedsag af denne Huslejeskat er det i Virkeligheden altsaa, at den bliver en Skat paa den direkte og personlige Deltagelse i Samfundsarbejdet, en Skat paa Initiativet, paa Risikoen, derved at den er en Skat paa Næringen. Jeg skal kun i Forbigaaende opholde mig ved, i hvilken Grad Forfællen vil kunne gøre sig gældende indenfor de næringsdrivendes Rækker. En Sagfører og en stor Købmand ville jo f. Eks. være stillede yderst forskelligt, selv om det aarlige Udbytte af deres Forretninger er det samme. Sagføreren vil med en Indtægt af 30,000 Kr. om Aaret, rimeligvis kunne nøjes med en Husleje paa omtrent 1,500 Kr. Den store Købmand derimod, som maatte ogsaa har en aarlig Indtægt af 30,000 Kr., vil til Løse, Bathus o. l. maatte ikke slippe under 5,000 Kr. Det vil sige, at den samme Indkomst bestattes efter en overordentlig forskellig Maalestok, ikke at tale om de mindre Næringer, hvor f. Eks. den Stomager, der kan sidde hjemme og lave Sko, vil blive bestattet mindre, end den Stomager, der skal sælge Skoene og derfor maa leje en Butik, der lægger forøget Byrde paa ham; eller en Smedker, der maa have endnu større Lokaler og betale endnu mere i Husleje. I det store og hele vil en saadan Skat paa denne Kreds af Samfundsborgere virke som en særlig Byrde omtrent paa samme Maade, som om man vilde lægge Skat paa en Haandværkers Værktøj, det vil sige paa det, som er nødvendige Bestanddele af den Bedrift, han driver, idet uden hvilket han overhovedet ikke kan drive sin Næring.

— Der er et enkelt Punkt, hvor det yderligere forekommer mig, at der en Ulighed til Stede. Det er den lille Bestemmelse i § 11, at „Fremlejesforhold er Kommunen uvedkommende“. Det vil med andre Ord sige, at alle, der ikke leje deres Bærelser direkte af Husejeren, ere fritagne for direkte at betale Huslejeskat til Kommunen. Der vil være en hel Del saadanne Mennesker, der leve ugifte og have lejet sig ind hos en Familie, Mennesker, der meget ofte ere i en Stilling, i hvilken de i høj Grad ere i Stand til at bidrage til at tilfredsstille Samfundets Fornødenheder, men som nu altsaa her ere fritagne for direkte at betale Skat. Man vil maatte sige: Ja, men saa komme de indirekte til at betale den derved,

at de betale saa meget større Leje for de Bærelser, de bo i. Jeg tror ikke, det under alle Forhold kan siges at være Tilfældet. Det blev nævnt for lidt siden af den forrige ærede Taler (Wassard), at det langtfra var alle Begne i Byen, at denne Skat vilde blive kastet over paa Ejerne. Omvendt vil det heller ikke være alle Steder, hvor den kan kastes over paa Ejerne, og særlig under nedadgaaende Forhold vil der være mangfoldige Familier, som nu for en stor Del kunne slaa sig igennem ved at leje nogle Bærelser ud, som ville være afstaarne fra at forhøje den Pris, de forlange, hvis de overhovedet skulle forfatte deres Bedrift saaledes, at deres logerende, skønt de ere de Folk, der i og for sig have bedre Raad, ville kunne have Udfigt til at gaa fri for Staten. Medens man i forrige Aarhundrede var meget ivrig beskæftiget med at finde paa, hvorledes man kunde ramme Bæberjvende og lade dem betale Skat til Familierne, saa er dette et Slags mere eller mindre vellykket Forsøg paa at sætte Præmie paa at være Bæberjvend ved den mulige Udfigt, der er for saadanne til, hvis de holde stift paa deres Sag og slutte sig sammen med ligesindede, muligt at holde Huslejen for den Slags Lejligheder, de bo i, saaledes nede, at de ikke komme til at betale denne direkte Skat. Det er saaledes muligt — jeg siger selvfølgelig ikke, at det altid vil være Tilfældet — at man her kommer til at begunstige mange, der netop ved at være stillebenede, skulde regnes saa meget mere selvstændige til at kunne betale denne Skat. Saa er det et Hovedpunkt, som den første Taler (G. Hage) saa stærkt fremhævede, nemlig, at denne Lov mangler Begrænsning for Skatten. Det er ganske vist saaledes, at ingen kan komme til at betale Skat af mere end sin Indtægt tagen $\frac{1}{3}$ Gange: Indkomstkraft af de 3 Tredjedele, og saa den Tredjedel, som Huslejeskatten kan repræsentere; men det er kun af Navn; i Virkeligheden vil man kunne komme til at betale meget mere, naar det kun er for tre Tredjedele Besiddende, at Afgiften er begrænset til de 3 Procent, medens Skatten for den fjerde Tredjedels Besiddende kan stige aldeles ubegrænset, stige saaledes, som de stigende Fornødenheder Aar efter Aar maatte gøre nødvendigt. Og der er endvidere ved denne Skat, som ikke har nogen Grænse, det at bemærke, at jo fattigere Byen bliver, desto højere vil Huslejeskatten blive. Jo mindre nemlig Indkomstkraften er i Sand til at give, fordi Befolkningen i det hele forarmes, desto mere vil det være nødvendigt at udskrive af denne supplerende Skat, som ikke er fastsat til nogen be-